

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. junija 1940.

Številka 6.

Pesnice bo spevao...

Tvoje dete, o Marija,
pesnice bo spevalo...;
pa njem' viža je slalila...;
mora mučat nerado.

Spevao bi ti sin zahvale
jezere no jezerne...
Ve bi bile vse premale
za dobrote tvoje vse.

Strune so se mi strgale...
Srce v sühoti medli...
Vüsta nema so za glase...
Ve me vidiš, Mati, ti.

Pa ta tiha, nema vdanost
pravo moč naj prošnje ma...
Milo prosim, daj njej stalnost,
ka gor segne do neba.

Svet gori vu strašnom klanji,
Bog se žali kak nikdar,
o Marija, ti ga brani,
Sprosi njem' pokore dar.

Gda spokorjen na tla spadne,
in te Mater zazove,
te se moje pesmi zbrane
radostno pá oglasé.

Srčen,

Gospa presvetoga Srca

Papa Leon X. je neki den gledao skoz okno i zapazo nekoga dečka, kak je plezo na visiki zid, ki obdaja vatikanske ograde. Na dvorišči je bio mogočen rožni grm, ves v cvetji. Deček so spusti z zida dol, beži h grmi pa vtrgne edno rožo. Naglo, kak je prišeo, se je šteo tudi odstraniti. Tü ga pa zadrži častnik papove telovne straže, ki ga je opazüvao. Papa taki zapove, naj dečka pripelajo k njemi. Gda deček ves prestrašen stoji pred svetim Očom, ga te vprašajo: „Moj sin, zakaj si pa splezo prek zida i vkradno rožo?“ „Jako veliki siromaki smo,“ odgovori deček, „moja mati so betežni i včeraj po noči se njim je senjalo, da jih bo roža iz dvorišča sv. Petra ozdravila. Odločo sam se, da materi preskrbim to rožo, pa či bi mogo pri tom v nevarnost postaviti tudi svoje življenje.“ — „To toti nesi prav včino“ — odvrnejo lübeznivo sv. Oča, „a jaz ti odpüstim. Pridrži si rožo i jo nesi svojoj materi z mojim blagoslovom.“ — Ves srečen se je deček vrno domo i naskori za njim je prišeo papov zdravnik, preiskao betežno mater pa njej zapisao primerno zdravilo. Mati je naskori popolnoma ozdravila. Da bi materi spuno želo, je dober sinek v lübezni svojega srca v nevarnost postavio celo svoje življenje. — I Jezuš, najbolši sinek, naj bi v lübezni svojega presvetoga Srca ne spuno vsake žele svoje tak lüblene Matere? Ravno pri Mariji se v prvoj vrsti i najbolje spunjava, da je presveto Srce Jezušovo ona krvavordeča roža, štera spuni vsako želo. Zato njoj je tudi dela sv. Cerkev tak lepo ime: „Naša lüba Gospa presvetoga Srca.“

Kak lepo nam to potrdjava sv. Evangelij! Tü čtmo, da se je Marija z Jezušom vdeležila svatbe v Kani Galilejskoj. Mladožencoma je zmenkalo vino. Bila sta v velkoj zadregi, da bodeta osramočena pred svati. To zadrego je opazila Marija. V njenom preblagom srca se je taki zbüdila žela, da njima pomaga. To želo odkrije svojemi Sini. I njegovo presveto Srce se ne moglo protipostavlati toj želi „žena, moja vüra ešče ne prišla,“ njej toti odgovori i stem nazvesti, da še ne prišeo čas, da bi po voli svojega nebeskoga Oče razodeo svoje bože veličanstvo, a nazlük tomi včini veliko čüdo, vodo spremeni v vino i stem s puni volo svoje lüblene matere pa reši mladoženca velike zadrege.

Kak je pa presveto Srce Jezušovo pri toj priliki v svojoj lübezni do Matere spunilo njeno želo, tak njej je spunilo vsako želo v celom svojem življenji na zemli i jo še zmerom spunjava, gda prebiva na njegovoj desnici v nebeskom kralestvi.

Glej, ka ti je za včiniti, če želeš, da bi presveto Srce Jezušovo tudi tebi spunilo želo. Sprosi si Marijo za svojo posredovalko pri božem Srci, ki osvedočo se boš, da je presveto Srce Jezušovo ona cvetka, ki spuni vsako želo, če ti je samo v zveličanje; ono je pač vretina vseh milosti.

Poglej v Lurd! Tam presveto Srce Jezušovo pri Mariji i po Mariji spuni želé teliko lüdi, ki se v svojih britkosti i težavaj obračajo k Mariji i to pri precesiji z Najsvetejšim. V zdravilišči za siromaške jetične dekle, Villepinte pri Parizi, se je zdravila tüdi Foret Julija. Mela je jetiko v tretjoj stopnji. Zanjjo več ne bilo nikšega vrastva. Vse jo je zapüstilo. Sama je pa zavüpala še v Marijo. „Samo da bi mogla priti v Lurd, pa bi gotovo ozdravela“, je gostokrat pravila. Ednok sta zavod obiskala dva brata protestanta, eden zdravnik, drugi inženir. Zdravnik je bio ž njov jako prijazen. To je na njo napravilo globoki vtis. Svojoj dobrotnici je pisala: „Vüpam, da me bo sveta Devica ozdravila. Vendar pa rada žrtvujem svoje zdravje, če bi moja žrtev spreobrnila lübeznivoga zdravnika“. Nekaj dni nato je s francoskim romarskim vlakom prišla v Lurd.

Ležala je na nosilnici pred cerkevjev svetoga rožnoga venca med drugimi betežniki. Ravno te, gda je mimo nje šo dühovnik z Najsvetejšim, začüti v sebi prijeten občütek. Vstane, — bila je popolnoma zdrava.

Presveto Srca Jezušovo je po posredovanji svoje Matere dekli spunilo želó. A še več! Gda je tisti zdravnik zvedo od njenoga čüdežnoga ozdravljenja ino od žrtve, štero je bila pripravljena za njega darüvati se je spreobrnó sam, i tüdi njegov brat i oba sta prestopila v katoličansko Cerkev. Po Mariji je presveto Srce Jezušovo spunilo tüdi njeno drugó želó, njej preobilno plačalo žrtev, štero je bila pripravljena darüvati. (Jožef M. Seigerschmied „Pri Vrelcu Milosti“, Vrtnice 1940).

Slüžečkim deklam za zgled

Skoz okno sem gledao sprevod iz ljubljanske bolnice. Jako veliki šereg sprevodnikov se je zbrao na sprevod. Lepo število Marijinih družbenic pod zastavov, okoli treseti smilenih sester i drugoga občinstva lepo število. Koga pa zakaplejo v toj lepoj belo, z yenci ovitoj trügi?

Ete odgovor sem dobo na pitanje. V toj belo, z trügi leži navadna slüžečka dekla, kotriga Marijine družbe, ki je se d e m d v a j s e t i let slüžila pri teškom posli v bolnici. Sedemdvajseti let je peglala ta slüžkinja. To je bilo njeno teško delo i pri tom deli je vnogokrat mogla čüti od edne i druge strani kakše pripombe, kakše graje, tüdi neopravičene, kakše žele, ki neso se dale spuniti i na vse to je ostala vsikdar mirna. S e d e m d v a j s e t i let je bila potrpliva.

Lejko bi šla inam slüžit, lejko bi si dosta zaslüžila. Ne je šla, ne je štela. Z menšov plačov v trüdapunom deli je bila zadovolna, ar je lejko opravljala svoje verske vaje, lejko hodila večkrat k sv. obhajili, gostokrat k sv. meši, ar je lejko čuvala v tom zapelivom sveti najdragši deklüški kinč: čistost, nedužnost.

Za Jezusa i Marijo je žrtvovala bogate službe v Franciji, Nemčiji i kdekoli, zato si je pa nakopala neskončno bogastvo jakosti i večnoga najema.

Belo, z venci ovito drvo služeecke dekle je glasen opomin za neštete naše dekle, ki bi si doma lejko prisluzile vse potrebno i si poleg toga ohranile čistost pa ž njov večno združitev z večnov lelijov, Jezusom: — a lakomnele so po bogastvi tujine i vse so zgubile. Zgubile vero, zgubile poštenost, zgubile čistost, zgubile Boga — i prinesle so domo gole rokave, obrito glavo, nafrfrano obleko i grešno dušo, štero čaka večna smrt. Ne bi bilo boljše doma služiti i si rešiti najveksi kinč, dušo?!

Služkinja v beloju trugi le opominaj slovenske deklina, da je ne premoti tujina, da do verne Jezusi i Mariji.

V vozi sam bio, pa ste me pohoditi. (Mat. 25, 36.)

Naša lüba Gospa...

Naša lüba Gospa
Presvetoga Srca
Odpri Srce Sina,
Naj Mir, ga prosi, dá!
Naj klanje preneha,
Se zbríše greh z sveta!
Naša lüba Gospa
Presvetoga Srca,
Prosi za mir sveta,
Prosi za mir sveta! Srčen.

Molitve pri vmirajočih

Sprejmi, Gospod, svojega slugo (svojo službenico) v mesto, štero čaka po tvoji smilenosti. — Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice) od vseh nesreč pekla, i iz zank kaštig, i od vseh nevol. — Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Henocha i Eliaša od navadne smrti sveta. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Noeja z potopa. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Abrahamo z Ura kaldejcov. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Joba trpljenja. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo lzaka z roke njegovoga oče Abrahamo, ki ga je šteo kak daritev božo zaklati. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Lota z Sodome i ognjenih plamenov. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Mojzeša z roke Faraona, krala Egipčanov, Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Daniela z jame oroslanov. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo tri mladence z ognjene peči i iz roke hüdobnoga krala. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Žuzanno krivoga obsojenja. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Davida z roke krala Šavla i z roke Golijata. Amen.

Reši, Gospod, dušo svojega sluga (svoje službenice), kak si rešo Petra i Pavla z voze. Amen.

I kak si blaženo Theklo, devico i mučenico rešo treh najgrozovitejših mok, tak blagovoli rešiti dušo toga tvojega sluga (te tvoje službenice), i dovoli, da se s tebov raduje nebeskim dobrotam. Amen.

Molimo. Zročimo ti, Gospod, dušo tvojega sluga (tvoje službenice) i te prosimo, Gospod Jezuš Kristuš, Zveličiteo sveta, ki si zavolo nje v smilenosti na zemlo stopo, v krilo svojih očakov jo blagovoli sprejeti. Spoznaj svoje stvorenje, štero si ti stvoro jedino živi, pravi Bog i ne tūji bogovje; kajti nega zvün tebe Boga i nega ga po tvojih delih. Razveseli njegovo (njeno) dušo v tvoji navzočnosti i ne spomeni se njenih starih hüdobj i pijanosti, štere je povzročo srd i strast hüdih želj. Pa čeravno je grešila, Oče, i Sina, i Svetoga Düha ne je tajila; i gorela je za Boga, i Boga, ki je stvoro vse, je verno molila.

Molimo. Prosimo te, Gospod, ne spomni se njenih mladostnih grehov i zablod, nego po svojoj velikoj smilenosti se

je spomni v diki tvoje slave. Naj se njej odprejo nebesa, naj se njej radüjejo angeli, v svoje kraljestvo sprejmi, Gospod, svojega slugo (svojo službenico). Naj ga (jo) sprejme sv. Mihael, nadangeo boži, ki je vreden bio postati vojvoda nebeske vojske. Naj njemi (njej) pridejo proti angelje boži i ga (jo) pripelajo v nebeski Jeruzalem. Naj ga (jo) sprejme sveti Peter apoštol, komi je zročo Bog klüče nebeskoga kraljestva. Naj njemi (njej) pomaga sv. Paveo apoštol, ki je vreden bio postati zvoljena posoda. Naj prosi za njega (njo) sv. Janoš, od Boga zvoljeni apoštol, komi so nazveščene nebeske skrivnosti. Naj molijo za njega (njo) vsi sveti apoštolje, kim je od Gospoda dana oblast grehov odpüščenja i neodvezanja. Naj se zavzamejo za njega (njo) vsi svetci i zvoljeni boži, ki so zavolo Kristušovoga imena moke prestali na tom sveti, naj rešen (rešena) spon tela bo vreden (bo vredna) dike nebeskoga kraljestva po našem Gospodi Jezušu Kristušu. ki z Očom i Svetim Dühom žive i kralüje na vekov veke. Amen.

Molimo. Milostivna Devica, Boža Rodica, Marija, žalostnih najmilejša tolažnica, naj priporoči düšo sluge (slüžabnice) svojem Sini, da po njeni maternoj priprošnji se ne boji strahov smrti, nego zaželeno nebesko prebivališče pod njenim vodstvom z veseljom zadobi. Amen.

Molitve, kak se je düša ločila od teta.

Pridite na pomoč, svetniki boži, priskočite angelje Gospodovi, sprejmite njegovo (njeno) düšo i jo zročite pred lice Najvišjega. Naj te sprejme Kristuš, ki te je pozvao, i v krilo Abrahamovo naj te sprevodijo angelje. Naj sprejmejo njegovo (njeno) düšo i jo zročijo pred lice Najvišjega. Vekivečen mir njej daj Gospod i večna svetlost naj njej sveti. Zročite svetniki boži i angelje Gospodovi düšo pred lice Najvišjega.

Gospod smiluj se, Kristuš smiluj se, Gospod smiluj se. Oča naš . . . I ne pelaj nas v sküšnjave, nego oslobodi nas od hüdogo. Vekivečni pokoj daj njemi (njej), Gospod. I večna svetlost naj njemi (njej) sveti. Od vrat pekla reši njegovo (njeno) düšo. Naj počiva v miri. Amen. Gospod poslühni mojo molitev. I glas moj naj k tebi pride. Gospod z vami. I s tvojim dühom.

Molimo. Tebi zročimo, Gospod, düšo tvojega sluge (tvoje slüžabnice), da rešen (rešena) sveta, tebi žive i ka je zagrešo (zagrešila) po slabosti človečoj, njemi (njej) po svojoj smilenosti odpüsti. Po Kristušu, Gospodi našem. Amen.

(Molitve iz dühovniške molitvene knige, zvane brevir, šteroga en del so dühovniki dužni vsaki den — okoli poldrügo vüro trpi — pod smrtnim grehom opraviti).

Dober Jezuš, ki si k meni prišo pri svetom prečiščavanji, ostani pri meni i pri vseh vmirajočih, posebno pri mojih dragih, kak popotnica.

Čudovita čast presvetoga olt. Svestva

Čast toga svestva je, da je Jezuš v njem zaistino nazoči. Pri drugih svestvaj se samo delijo njegove milošče, v oltarskom Svestvi pa sam kak krao sedi na troni milosti i sprejme vse, brez razlike, ki z živov vërov i gorečov lübeznostjov prihajajo k njemu pa je obogati s svojimi milostmi. I nazoči je ne samo mimoidoč kak romar, nego stalno. Nazoči je kak vsemogoči Bog i kak neskončno smileni človek. Nazoči ja kak daritev za naše grehe i kak svestvo za naše večno življenje, šteroga začetek on da i obdrži v nas s svetov stanovitnostjov.

Obečao je, kak čtëmo v evangeliumi svetoga Janoša v 14 poglavji i 18. vrsti, da „nas ne zapüsti sirote.“ Ne nam je dao samo svetoga Düha tolažitela, kak je obečao, ne nas je potolažo samo z obečanjom, da znova pride i nas odpela po slednjoj sodbi v večno življenje z düšov i telom, nego sam je šteo tüdi med nami ostati, ka nišče nede meo izgovora se tožiti, ka je sirota, ar očo, i to neskončno dobroga ma v oltarskom Svestvi, ki njemu ne da samo minlive reči v deo, nego samoga sebe z düšov i telom, z božanstvom i človečanstvom. Naloga sv. katoličanske cerkve je, da nas spremeni v božo deco i nas pripravi na neposredno gledanje Boga. To svojo nalogo pa zvrši po svojem pozvanji, ka je zaročnica Kristušova i njegovo skrivnostno telo, i zvrši jo po presvetom oltarskom Svestvi, v šterom je boži zveličiteo daritev i svestvo, vretina vseh milosti.

Mi postanemo po sv. krsti, ki ga deli sv. Cerkev, deca boža i zaročnice Jezušovoga Srca. Dete pa ma pravico do hrane pri očinskem stoli i zaročnica ma pravico do zaročnika. Tak smo dobili mi pravico, da jemo bože telo i se združimo s svojim nebeskim zaročnikom.

Kristuš je stvoru vse reči kak Bog i je tüdi vzdržava. Tak je stvoru, nastavo kak Bog i človek tüdi sv. Cerkev i jo vzdržava. I on je ne samo začetnik cerkve, to je vseh düš, ki slonijo na krilo sv. kat. cerkve, nego je njena glava i vretina njenoga obstoja. Tak veže Jezušova neskončna lübezen nas vse na sebe, na presveto oltarsko svestvo.

O kak velika čast je za nas čast presvetoga oltarskoga Svestva, kak neskončna dobrotu i smilenost. O neidimo mimo te vretine lübezni, nego radi prihajajmo k Jezušu i olt. Svestvi, prek se njemu dajmo, da ž njim po sv. prečiščavanji vse dobimo.

Sveti Oča za človečanstvo

Junija 3. so obhajali sv. Oča svojega krstnoga patrona, sv. Eugenija pape god. Pri toj priliki jih je pozdravo najstarejši član kardinalskoga kolegija, Pignatelli di Belmonte. Na pozdrav so sveti Oča z genlivim srcom odgovorili, kak so se trüdili za mir med narodi, a voditelje narodov neso jih šteli poslušati.

Njim so vsi narodi dragi i mili, vse ljubijo, v šeromkoli tabori se nahajajo, a odločno povdarjajo, da boj vničavle vse vrline v verskom i socialnom pogledi kak tudi rüši vse, ka so stoletja zidala i narode čaka grozna boža pravičnost, zato ka njegovoga namestnika glasü neso šteli posluhnoti. Mir, pravičen, mir mora priti, a takši pa samo tak pride, če do se tudi v boji poštuvali zakoni pravice, če se bo človeče postopalo z nedužnimi ljudmi i se nede delala krivica nedužnim narodom.

Sv. Oče lepe reči je časopisje celoga sveta pozdravilo.

Pisma naših z tujine

Prečastiti gospod urednik!

Obprvim Vam pošilava najlepši pozdrav vu imeni Jezüša i Marije. Vas prav lepo i srčno pozdraviva i se Vam najlepše zahvaliva na vsej Vaši trüdaj. Pa Vam naznaniva, da redno vdablava Novine i Marijin List, štiri listi naj tolažita vu tom tihinskom kraji.

Naši v Franciji: žejajo po duhovnoj tolažbi, zato so obiskali svoj čas duhovnika, g. Orešnika.

O, dragi gospod urednik, kak si dostakrat z žalostnim srcom premišlüjeva za Vaše lepe svete meše i za navuke Kristušove, štere sva dostakrat radiva z veselim srcom poslušala vu našoj lepoj cerkvi domačoj. Prav lepo pozdraviva celo laro črensovsko, posebno pa najno rojeno mesto Srednjo Bistrico. Darüjeva na Dom sv. Frančiška 20 din i 10 din pa Mariji Pomöčnici na čast za podporo Marijinoga Lista, ka sprosi nama zdravje. — Copot Jožef i žena Ana v Franciji.

1300 letnica pokristjajenja Hrvatov

Zdaj je 1300 let, ka je hrvatski narod sprejeo Kristušovo vero i stopo v stik z svetov Stolicov. Za te veliki dogodek so sv. Oča mil. g. dr. Stepinec Alojziji, zagrebškomi nadškofi poslali sledeče pismo za hrvatski narod:

„Gda smo po svedočbi častitoga brata zagrebečkoga nadškofa zvedili, da se bo letos obhajala na posebno slovesen način 1300 letnica prvih vezi hrvatskoga naroda s svetov Stolicov, zavoločesa nas je isti nadpastir zaproso tudi v imeni drugih škofov Jugoslavije, naj pri toj priliki blagovolimo podeliti jubilejne odpustke, odločamo, da to prošnje dobrohotno sprejemamo, da bi tak verniki prle imenüvanoga naroda meli zaščito za dosego pobožnosti v svojoj kreposti v teh tak jako strašnih i težkih časaj.“

„Podelüjemo vsem posameznim kristjanom obojega spola, ki se svojih grehov v istini skesajo, se spovejo pa sprejmejo sv. prečiščavanje i ki bodo od 29. junija l. 1940. do 29. junija l. 1941. dvakrat obiskali šterokoli stolno ali farno cerkev v Jugoslaviji pa tam pobožno molili na čast presvetomi oltarskomi Svestvi pet Očanašov i pet zdravamarij na čast Materi božoj i nazadnje eden Očanaš, Zdravomarijo i Dika bodi po nameni sv. Oča, popolne odpustke, štere morejo samo ednok zadobiti.“

Cela banovina Hrvatska se veseli toj naklonjenosti sv. Oče i ž njov se veselijo vsi verni krščeniki i želejo z gorečov molitevov, naj se hrvatski narod pri toj priliki duhovno popolnoma prerodi.

Najemnine za bože službe

Angleški kat. list: „English Catholic Newsletter“ piše 11. maja tekočega leta, da so na Polskom, šteri del so zasedli boljše viki, odprli na zahtevo prebivalstva cerkve. A odprli se je pa samo pod pogojom, da verniki plačüjejo velike najemnine za to, ka smejo v svojih cerkvaj, štere so zidali, nazoči biti pri božoj službi. V cerkvi sv. Marije Magdalene v Lvovi plačajo verniki mesečno 12 jezer rublov arende, v drugih menših cerkvaj pa jezero rublov. Za električno razsvetlavo v cerkvi morajo verniki edenajsetkrat več plačüvati, kak se plečüje v zasebnih stanovanjih. Za stanovanje mora duhovnik plačüvati mesečno 11 rublov. Stariški ne pošila svoje dece v brezverske šole, plačüje mesečno sto rublov šolnine. Deco hujska rdeča oblast, naj stariše ovadijo njej, če neso z boljše vizmom zadovolni. Vsaki, ki „drži vero,“ se drži za menje vrednoga državlana, brezbožniki pa lejko brez vsehovir širijo svoješovaštvo proti Bogi.

Pa v toj groznoj borbi je zmagao že Bog, cerkvi na Polskom nikdar neso bile tak pune, kak so zdaj.

Zahvala. Helen Vick (Vuk), za vsako dobro delo plemenita naša rojakinja v Ameriki je nabrala 20'50 dolarov na svete meše. Darovali so sledeči: Dol. 5'00 Špilak Ana i John za pokojne stariše Matjaša i Baro Cigan, za brata Štefana Cigan, za Mary Toplak, za pok. stariše Štefana i Ano Špilak, za brata Jožefa Špilak, za krstno botro i kumo Štefana i Ano Šernek i za vse preminoče v očiščilišči; Dol. 3'00 Hozjan Ignac i Liza za pok. stariše Marijo i Jožefa Rebrca i za pok. očo Štefana Balažic; Dol. 2'50 Anton Balažic za pok. očo Štefana Balažic; Dol. 1'00 Jožef Balažic za pok. očo Štefana Balažic; Dol. 1'00 Gruškovnjak Marija i Mihajl za pok. stariše Martina i Ano Gruškovnjak; Dol. 1'00 Klajdrman Marija i Marko za pok. očo Štefana Koter; Dol. 1'00 Herman Ana i Jožef za vso pok. rodbino; Dol. 2'00 Hanc Ivan i Marta za pok. stariše Ano i Jožefa Jerebic, brata, sestro Jožefa i Justino Jerebic; Dol. 2'00 Helena Vuk za pok. stariše Martina i Barbaro Vuk; Dol. 1'00 Hajdinjak Magda i Matjaš za pok. stariše Hajdinjakove i Peterečove; Dol. 1'00 Peterec Franc i Gizela za pok. očo i mater Peterečovo. Sv. meše so odslužene. Dobrim darovnikom i vrloj nabiralki naj Marija Pomoćnica posebno poplaća! — Hvaležni Josip Bakan, župnik.

† **Vrećič Rozalija.** Smo svoj čas javili v Novinah, da je teško zbetela naša vrla širitelica v Prosečkojvesi i smo jo že kak pokojno tüdi zročili v molitev naročnikov. Naj povemo v spodbüdo mladini, posebno deklam nekaj od pokojne. Bila je širitelica naših listov od njihovoga začetka do svoje smrti. To je prek treseti let. I vu vseh teh letaj je služila pri ednom verti i bila svetniški zgled cele sebeščanske İare. Čeravno je ona tüdi hodila v Šlavonijo na delo, je prišla čista domo kak je šla. Svojega Boga zapovedi je verno spunjavala doma i v tujini. Svojemi gospodari je bila nad vse verna, zato so jo šeli med člane družine kak lastno dete. Vsa ta leta, prek treseti let, je preslüzila pri ednom gospodari, pri testi g. Kerec Franca, šefa borze dela. Gospod šef, nam stedeče pišejo od nje: „Moram Vam sporočiti žalosno vest, da je naša Rozika v petek 3. maja t. l. zvečer umrla. Pogreb je bil v nedeljo 5. maja. Ko je tabor minil, sem šel z vso družino domov na pogreb. Ves dan je lilo in je bilo zelo slabo vreme. Vendar je bilo na pogrebu zelo veliko ljudi. Pokojna je bila povsod spoštovana in priljubljena. Meni je ta bridka izguba toliko kakor če bi zgubil svojo mater. Bila mi je vdana in zvesta. Bog ji je gotovo že dal nebesa, saj je umrla na prvi petek, kakor si je vedno želela. Bila je svetnica. Tako čednostnega življenja menda nobena ženska ni živela kakor ona, Trpela je strašne bolečine. Zadnje 4 mesece skoro nič ne mogla več spati. Pred kakimi 7 meseci je dobila v želodec neko bolezen. Zdravnik je ugotovil čir. Pomoći ni bilo. Če bi šla na operacijo bi še bilo za pomoč, tega pa ona ni hotela. Tako je mogla umreti.“ — Te reči g. šefa vse povejo. Našim naročnikom, tretjerednikom i vsem dobrim dušam zročimo pokojno v molitev, ki je bila zgledna tretjerednica i goreća delavka Kat. akcije med delavci i poledelci z širjenjom kat. tiska pa z gledom trdne vere, šteri je njeno mačeho i druge pripelao iz krive vere v krilo kat. Materecerkve. Rozika, molimo za Tebe, Cerkvi verno vdano devico, zgled delavkam. Ti pa moli za nas, da po Tvojem zgledi okrepleni pridemo za Tebov k Jezui.

Pošta. Čebular Janez, Zagaj—Kostrivnica. Vaših namenov smo se pri večih sv. mešah spominjali. Zorko Pišta, Konter Stefan, Zver Jožef, Horvat, Italija. Spominsko razglednico iz Ballengo-Castello s hvaležnostjov sprejeli. Toplo pozdravljeni i oprošeni za molitve.